

Yttringer ere med Flertallets. Der er kun en eneste Yttring af ham, som jeg vil tillade mig at gjøre en Bemærkning ved. Han har hele Liden fremstillet det, som om der var lidt et Nederlag. Ja, han kan som forhenværende Krigsmand jo meget gjerne for sit Bedkommende være berettiget til at betegne det saaledes, men naar man gaar til en Fredsunderhandling, gaar man jo ikke derhen for at slaas, og der er altsaa ikke Tale om Seir eller Nederlag. Skjøndt det ærede Medlem særlig har anerkjendt den Dygtighed, hvormed det andet Things Sag blev ført i Fællesudvalget — en Noe, jeg finder paa en vis Maade eller til en vis Grad fuldstændig berettiget, men ogsaa særdeles karakteristisk for det ærede Medlem — vil jeg haabe, at han ikke vil paaflaa, at det er af Udygtighed, at Landstingets Medlemmer have givet efter, men at de have handlet ligesaa fuldt som Medlemmerne paa den anden Side af fuld og ærlig Overbevisning, og naar han erkjender dette, tager jeg mig ikke noget af det, han iøvrigt har sagt, nær. Man kan heller ikke, naar man gaar til Fællesudvalg, modtage noget Mandat til at løse Sagen paa en bestemt Maade. Det er aldeles umuligt. Vi ere desuden ikke gaaede derhen med et saadant Mandat, men med en udtrykkelig Udtalelse af, at vi vidste, at vi kom til at gjøre Offre. Nu er det Things Sags Sag at skønne, om de Offre, vi have gjort, ere for store eller ikke. Jeg har jo erkjendt, at de ere store, og det have vi alle erkjendt, men jeg holder dog for, at de aldeles ikke ere for store i Sammenligning med, hvad der vilde være tabt ved ikke at gjøre dem; thi det ærede Medlems Formening om, at, naar hans Forslag var kommet ind i det andet Thing, vilde det være gaaet igjennem, er greben aldeles ud af Luften. Til det ærede andet Mindretal skal jeg blot sige, at jeg heller ikke i mindste Maade vil polemisere imod det, og der er jo af den ærede Ordfører for det ikke sagt et eneste Ord, hvorimod jeg egentlig kan have Noget at indvende; thi det har vist ikke været hans Mening at sige, at Nogle have sluttet en Overenskomst — det ærede Medlem var jo ved indtrufne Forhold forhindret fra at være tilstede i Udvalget — for sig selv uden de Andres Vidende og Billie. Det er aldeles ikke Tilfeldet. Hvad vi fiere, som have gjort disse Indstillinger, tiltraadte, er forhandlet med vore ærede Meningsfæller, længe før vi kom til samlet Møde; det vil enhver af de Herrer kunne bevidne. Jeg skal forøvrigt talke de ærede 7 Medlemmer, fordi de slutte sig til Indstillingerne; derved er det jo først sikret at sætte dem igjennem.

Schlegel: Jeg tror, at Ingen, der med Opmærksomhed har gennemlæst den korte Erklæring, vi have afgivet, eller de Yttringer, jeg frem-

kom med, har været i Tvivl om, at der har været Uoverensstemmelse mellem os og Udvalgets Flertal. Jeg tror, at det er særlig tydelig fremtrædende for Universitetets Bedkommende. Det ærede Medlem for Bornholm (Fallefen), som var saa venlig at oplæse endel af vor Erklæring, udelog — og formodentlig ikke helt af Bannare — Slutningen af Erklæringen, hvoraf det endnu tydeligere fremgaar, hvad der har foranlediget os til at betænke os og stille os særskilt. Jeg ønsker ikke gjerne at komme ind paa nogen personlig Debat med den ærede Ordfører efter det Forhold, hvori jeg ellers staar til ham, og jeg vil derfor hermed slutte mine Bemærkninger.

Suel: Jeg vilde blot i Anledning af en Yttring af den ærede Ordfører for Flertallet (Bloug) bemærke, da det ikke blev oplyst af det ærede Medlem, der taler paa vore Vegne (Schlegel), at vi vel selvsjælgelig ikke insinuere, at der har fundet en Overenskomst Sted bag vor Ryg, men hvad der er vist, er, at da vi skiftes Lørdag Aften, vidste vi 9 ikke, at Stillingen skulde være en hel anden Lørdag Morgen, og vi havde ingen Anelse om, at Landstingets Medlemmer ikke stode som een Blok, da vi mødtes Lørdag Morgen til Forhandling — ikke i Fællesudvalget; men da vi Medlemmer talte sammen Lørdag Morgen, gik jeg ind til Mødet i den fuldstændige Forudsætning, at vi stode fra Landstingets Side i een Blok endnu bestandig. At vi under de forandrede Omstændigheder ikke kunde blive staaende saaledes, maatte være klart ved de forberedende Ustaler for de Medlemmer af Landstinget, der nu ere med i Fællesudvalgets Flertal. Det var aldeles klart, da vi gik ind i Fællesudvalgets egentlige Møde, at der vilde komme en Sprængning, hvis Flertallet kom til at staa saaledes, som det kom til at staa. Det var notorisk for alle Parter, at det vilde ske. Da det nu skete, havde vi to Veie at gaa; den ene var den sans phraso at slutte os til dem, der vare komne bort fra os; den anden at gaa den modsatte Veie. Men nu spørger jeg dog: Naar et forhen enigt Parti skilles ad, og de to Trediedele gaa een Veie og den ene Trediedel en anden Veie, hvorledes skulde vi saa forsvare at fortsætte en Kamp under de daværende Omstændigheder. Vi turde derfor ikke fastholde, hvad vi havde ønsket at fastholde, og hvad vi endnu tro kunde have ført til et fredeligt Resultat, naar det var blevet fastholdt af alle Medlemmer; thi det er en bekjendt Sag for os Alle, at der indenfor vore Modstanderes Rreds fandtes mange Medlemmer, der vare fuldt paa det Aene med, at skulde Landstinget give efter i det egentlige Bevillingsspørgsmaal, saa burde Modstanderne ogsaa give efter paa Universitetsparagrafen, idet de fuldt ud erklærede til os: Det